

Recensie de Volkskrant ★★★ Eldorado

Veel norse Groningse typetjes in Eldorado, maar wel een mooi slot

De solovoorstelling van acteur Marcel Hensema over een groep stugge Groningse stacaravanbewoners is ietwat eentonig, maar de slotmonoloog maakt een hoop goed.

EldoradoBron Oostblok Media

Eldorado, zo heet het stukje land ergens in Noordoost-Groningen met daarop zo'n dertig stacaravans waar mensen gelukkig worden. Zo ook acteur Marcel Hensema zelf, althans dat vertelt hij in zijn nieuwe solovoorstelling *Eldorado*. Als zijn hoofd even te vol zit, vertrekt hij vanuit de stad naar het Hoge Noorden om daar in die simpele oase rust te vinden.

Mensen van weinig woorden

Eldorado is geschreven door Nathan Vecht, naar een idee van Hensema, die een aantal van die nogal in zichzelf gekeerde caravanbewoners (waaronder een irritante radiopiraat) in dit stuk heeft geportretteerd. Mensen van weinig woorden, vastgeklonken in de klei, en afkerig van alles wat van buiten komt.

Als *Eldorado* op zeker moment dreigt te verdwijnen omdat een projectontwikkelaar het park wil kopen om er luxe bungalows op te bouwen, wordt het kleine geluk verstoord. Indachtig Pieter Jelles Troelstra vormen de individuen een groep en roepen ze op tot revolutie.

Hensema, opgegroeid in Groningen maar al dertig jaar een stadse gast, speelt behalve zichzelf ook een aantal van de andere *Eldorado*-bewoners. Dat alles met een stevig

Gronings accent, en behoorlijk ingeleefd, waardoor het nogal vergelijkbare norske types worden.

Hij portretteert ze weliswaar liefdevol, maar toch blijven het mensen die genoeg nemen wat ze kennen, en verandering schuwen.

Een hoger plan

Dat je ze toch hun eigen paradijs gunt, komt vooral door de tekst van Nathan Vecht die begint met het levensverhaal van een Canadese jongen, afkomstig van een inheemse indianenstam die in de Tweede Wereldoorlog met de geallieerden moet vechten in Europa, in Groningen terecht komt, daar een meisje zwanger maakt en weer vertrekt.

Zijn zoon zal veel later een van de Eldorado-bewoners worden, en krijgt in de voorstelling het laatste woord.

Wat dan volgt is een prachtig betoog over hoe om te gaan met elkaar, de natuur, de aarde, de lucht en het water. Het is een diepzinnig weerwoord tegen de angst voor het vreemde, en het tilt de voorstelling uiteindelijk naar een hoger plan.